

И сега — стори ми се, че съм голям злодеец. Станах бързо, и заплесках ръце. Майката веднага хвъркна, а малките — затихнаха.

Другаря ми се разсърди: той ме помисли, че съм луд.

— Ти развали целия лов! — ми каза той сърдито.

Но от тоя ден все по-тежко ми ставаше, когато се опитвах да убивам птици и да проливам кръв.

Малката самодива.

(Приказка по В. Баточенко.)

I.

Весело преживя лятото мжничката самодива! Тя се роди през пролетта в голяма градина, през топло майско утро. Тука тя отначало се и посели. Между свежите и миризливи листца на трендафилите беше хладно. Щом се събудеше сутрин, тя се измиваше с капчица роса. После излизаше на — вжн и цял ден беше заета с развлечения. Ведно с пеперудките тя събираше мед от цветята. Огиваше въ полето и по клисурата, покрити с различни цветя. Там живееше и нейния познайник паяка, който тжчеше мрежите си по тржнките. Той ѝ позволяваше да се люлее на тжнката му паяджина. На врщане тя се отбиваше и при зеления бржмбар, който я гощаваше с госба от цветен прашец. Под големия ясен тя си поприказваше с рояк мухи, които ѝ разправяха различни приказки; когато това ѝ дотегнеше, тя литваше с рояк комари над зелената повърхност на водата, дето играеха различни игри. Тя обичаше игрите, в които беше голяма майсторка. Като се умореха, комарите насядваха по колелца от греди и разказваха на самодивата страшни приказки за жабите с зелените очи, които винаги беха готови да глжтнат зазяпалата се мушичка. . .

Така прекарваше деня малката самодива, а вечер беше още по хубаво. Биваше хладно. Заспиваха едни от цветята, а други още по-хубаво меришеха. Пжк блясака на звездите, пжк песента на чучулигите! Те